

ταῦτα τεμάχια συνελέχθησαν καὶ ἐξεδόθησαν ἐν Ἰέννη μὲν τὸ πρῶτον τῷ 1789, ἐν Λειψίχ δὲ τὸ δεύτερον τῷ 1814, ὑπὸ τοῦ Sturzt, ἔτι δ' ἐν Ἐιδελβέργη τῷ 1806 ὑπὸ τοῦ Greuzer ἐν τοῖς αὐτοῦ *Histor. Graecor. fragmenta*, καὶ ἐσχάτως, τῷ 1874, μετὰ Λατινικῆς μεταφράσεως ὑπὸ τῶν Καρ. καὶ Θεοδ. Μυλλέρων ἐν τῷ Α' τόμῳ τῶν *Fragmenta Historic. Graec.* ἐν Παρισίοις, τύποις Ἄμβρ. Φερμ. Διδότου, ἀπὸ σελ. 70 μέχρις 99.

Ἐγραψεν ἐπίσης ὁ Λέριος Φερεκύδης, κατὰ Σουίδαν, καὶ περὶ **Λέρου**, περὶ Ἰφιγενείας, περὶ τῶν Διονύσου ἑορτῶν, καὶ ἄλλα, ὧν ὁ μὲν οὐδ' ἔχνος διεσώθη εἰς ἡμᾶς.

β'. Δημόδοκος.

Γνωμικὸς φιλόσοφος τῆς ἐ. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἦτοι ὀλίγον τι μεταγενέστερος τοῦ Φερεκύδου, γνωστὸς δ' ἡμῖν ἐκ διαφόρων ἠθολογικῶν ἐπιγραμμῶν, περιωθέντων παρὰ τισι τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Ἐκ τῶν ἐπιγραμμῶν τούτων, ἅτινα πάντα εἶνε σκωπτικά, διασημότερον εἶνε τὸ μετασκευᾶσθαι εἰς βάρους τῶν Χίων τὸ ὑπὸ τοῦ Φακυλίδου ἐκεῖνο περὶ τῶν Δωριέων Λεριῶν ἐξενεχθέν, οὐ ἐμνήσθημεν ἐπὶ πᾶσι (ἐν σελ. 52.). Ἔχει δ' ἡ εὐφυῆς αὕτη μετασκευὴ οὕτω.

«Καὶ τότε Δημόδοκου.

Χῖοι κακοὶ οὐχ ὁ μὲν, δε δ' οὐ, πάντες.

Πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς δὲ Χῖος (4).»

Ὁ Ἀριστοτέλης μνημονεύει τοῦ Δημοδόκου τούτου ἐν τοῖς ἑαυτοῦ **ἠθικοῖς Νικομαχείοις** (Βιβλ. Ζ', κεφ. 1), παρρηθήμενος καὶ τὸ περὶ τῶν Μιλησίων γνωμικὸν αὐτοῦ, «Μιλήσιοι γὰρ ἀσύνετοι μὲν οὐκ εἰσὶ· δρῶσι δὲ οἷά περ οἱ ἀσύνετοι». Καὶ δὲν λέγει μὲν τι ὁ Ἀριστοτέλης περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς τῶν ἐκδοτῶν τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ Γερμανὸς Ζέλλος (τῷ 1820), ἐν ταῖς σημειώσεσιν αὐτοῦ παρατίθεισιν ἐκ τοῦ κατὰ τὸν β' μ. Χ. αἰῶνα ἀκμάσαντος περιπατητικοῦ Ἀσπασίου (κατὰ Φαβρίκιον ἐν *Ἑλλην. Βιβλιοθ. Τ. Γ'*, σελ. 265 τῆς δ' ἐκδ.), ὅτι «ὁ Δημόδοκος Μιλήσιος, **Λάριος** ἦν τὸ

(4) *Ἑλλην. Ἀρθολογ. Τ. Γ'*. XI Σκωπτικά, 235.

